

и много добра закуска, увървамъ ви. Наредъ съ всичко друго — два угоени пѣтела, отъ които трѣбваше, споредъ домакинята, да вземемъ единия и да изедемъ другия.

Като ги видѣхъ, азъ разбрахъ найсетне смисъла на тия ужасни думи: „Трѣбва ли да заколемъ и единия и другия?“ Надѣвамъ се, четецо, че и ти ще се досѣтишъ сега, що значеха тѣ.

ЧУДЕСНАТА КУТИЙКА

народна приказка

отъ

Минко Неволинъ

Имало една вдовица съ хрисими дечица. Ней-голѣмото момченце, винаги засмѣно, ходѣло да пазарува: татку си отмѣна.

Майка му веднажъ му дала три парици дребни,

за да купи отъ пазара работи потрѣбни. То притиснало паритѣ въ дѣсната ржчица, —

вънъ излѣзнало: на пжтя улични дечица прѣскали съ вода отъ стомна кученце бездомно.

То една парица дало, палето прибрало. Трѣгнало съ усмивка блага. Въ школото, на прага,

други палави момчета махали тояга и подхвърляли жестоко коте сивооко.

На момченцето отъ мжка се сърдцето свило:

дало втората парица, котенцето взело и подминало, но скоро пакъ му дожалѣло: на площада до пазара нѣколко момчета дружно биели съ дрѣвчета змийче пѣстроцвѣтно.

Взело го съ парица сетна — добрина да стори —

и се върнало засмѣно въ бащини си двори. Срећнала го съ тия думи майчица му стара:

— „Ехъ, това ли ми донесе, синко, отъ пазара“?

Расли малкитѣ животни, галени отъ всички, хранѣли се край децата съ млѣко и корички,

и порастнали голѣми, съ лѣскави кореми. Кученцето и котакътъ още малко време тамъ живѣли, па ги взели непознати хора.

Само змийчето страхливо шетало изъ двора,

но тжгувало самичко, безъ баша, роднини. Тѣй минавали недѣли, месеци, години.

И веднѣжъ то рекло: — „Чуй ме, жалостиви братко: заведи ме ти на върха — тамъ, при моя татко.

Щомъ възлѣземъ подъ ония чуки назжбени, ще излѣзнатъ мойтѣ братя — люто настървени.

Но не бой се, като гледашъ, че сж тѣй сърдити!

Тамъ ще бжде моя татко, царя на змиитѣ. И когато те запита, що да те дарува, ти кутийката поискай, чудеса що струва“.

И момченцето излѣзло отъ града самичко — само змийчето обично носѣло въ торбичка. Тамъ, подъ облацитѣ бѣли, хвъркали орлитѣ.

То вървѣло и на пладне спрѣло подъ скалитѣ.

Плѣзнало отъ пушинака воинство безкрако, —

Змийски царъ излѣзълъ сетенъ изъ палата лѣтенъ:

свойто змийче той пригрѣщаль съ погледи засмѣни и продумаль на момчето: — „Искай даръ отъ мене!“ —

— „Искамъ, царю, даръ отъ тебе: чудното кутийче!“

— „Искай друго!“ — „Да си ходимъ!“ — рекло нащо змийче —

„Отведи ме, милий братко, щомъ тѣргува татко!“

— „Е, добре, вземи си дара!“ — казалъ царя кратко.

И момчето се простило съ свойто змийче мило,

а по пжтя задъ скалитѣ се за мигъ отбило.

На кутийката полека бутнало капака: